Registered No. M. 2330.

சித்தாந்தம்

மலர் எ	பவ ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் 1934ஆ ஆகஸ்டுமீ	இதழ் ௪

பொய்யடிமையில்லாத புலவர் யார்?

[பத்திராசிரியர்]

பொய்யடிமையில்லாத புலவர் "பொய்ம்மையிலாத் தமிழ்ச் சங்கமதிற் கபிலர் பரணர் நக்கீரர்முதல் நாற்பத் தொன்பது பல்புலவோர்" என்று நம்பியண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியிற் கூறுகிறார். இதை யொட் டியே திருத்தொண்டர் புராணசாரத்திலும் "பொய்யறியாக் கபிலரொடு பரணராதிப் புலவோர்" என்று கூறப்பட்டுள் ளது. அந்தாதியிலும் புராண சாரத்திலும் ஒவ்வொரு பாட்டில் இவ்வளவு தெளிவாகக் கூறப்பட்ட இக்கூட்டத்தின ரைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் மிகப் பொதுவாகக் கீழ்வரும் இரண்டு பாக்களாற் கூறுகிறார் :

"செய்யுள் நிகழ்சொல் தெளிவும் செவ்விய நூல்பல நோக்கும்
மெய்யுணர் வின்பயன் இதுவே" எனத்துணிந்து விளங்கியொளிர்
மையணியுங் கண்டத்தார் மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை யில்லாத புலவரெனப் புகழ்மிக்கார்.

பொற்பமைந்த அரவாரும் புரிசடையார் தமையல்லால்
சொற்பதங்கள் வாய்திறவாத் தொண்டுநெறித் தலைநின்ற
பெற்றியினில் மெய்யடிமை யுடையாராம் பெரும்புலவர்
மற்றவர்தம் பெருமையார் அறிந்துரைக்க வல்லார்கள்.

இப்பாக்களிலிருந்து பொய்யடிமையில்லாத புலவர் தனியடியாரா தொகையடியாரா என்பதுகூட முடிவு செய்தலாகாது. அவ்வளவு பொதுப்பட சேக்கிழார் கூறியதின் காரணம் தாம் நம்பிகள் கூற்றைத் தழுவ ஒருப்படாமையே. தழுவியிருப்பின் கபிலர் பரணர் நக்கீரர் பெயர்களைக் கூறியிருப்பர். சமணர்களும் சிற்றின்ப இலக்கியங்களும் சார்வு பெற்ற சங்கத்தைக் கூற சேக்கிழார் துணிந்திலர். சில ஆராய்ச்சியாளர் சேக்கிழார் பாக்களிலிருந்து பொய்யடிமையில்லாத புலவர் மாணிக்கவாசகர் என்று முடிபு கூறுகின்றனர். இம்முடிபுக்குப் போதிய ஆதாரம் சேக்கிழார் வாக்கிலில்லையென்பது வெளிப்படை. சேக்கிழார் புராணத்திலும் திருத்தொண்டர் புராணசாரத்திலும் திருத்தொண்டர் திருநக்ஷத்திரக் கோவையிலும் பொய்யடிமையில்லாத புலவரைத் தொகையடியாராகவே கொள்ளப்பட்டிருத்தல் நோக்கத்தக்கது. வடமொழி பக்த விலாசங்கள் இரண்டிலும் இவரைத் தனியடியாராகக் கொண்டு இரண்டு வகையாக சரித்திரம் கூறப்படுகின்றது. ஸ்காந்த உப புராணத்திற் கூறப்படும் அகஸ்தியர் சிவபக்த விலாசத்தில் இவர் 'ஸத்யதாஸர்' என்று கூறப்படுகிறார். உபமன்யு பக்த விலாசத்தில் 'அஸத்யதாஸ்ய ரஹித கவி' எனப்படுகிறார்.

அகஸ்தியர் சிவபக்த விலாசத்திலுள்ள ஸத்ய தாஸர் சரிதம் மேல்வருமாறு கூறப்படுகிறது :

சப்தப் பிரமமாகிற அமிர்தக் கடலில் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளுடைய மனசாகிற மத்ஸ்யத்துக்கு சதாசிவ

சரணத்யானமானது, எமனுகிற வலையைக் கண்டிக்கிறது. வேதசாஸ்திரங்களை நன்றுணர்ந்தவர்களான வித்வான்கட்கு இருப்பிடமாயும் சரஸ்வதி இலக்குமி இருவர்களும் ஒன்று கூடி யிருக்கும் இடமாயும் வேதபுரம் என்று ஒரு நகரிருக்கிறது. அதில் பிராமணர்களுக்குள் முதன்மையான சத்ய தாசர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் பரமசிவனது சரண கமலத்தில் பக்தியானது கூடப் பிறந்ததுபோல இருந்தது. வேதசாத்திரங்களின் கடலின் கரையைக் கண்டவராகிய அந்த சத்யதாசர் மூன்று சந்தியா காலங்களிலும் பரமசிவனைப் பூசித்துக் கொண்டும் மூன்று அக்ஷரங்களுள்ள மந்திரத்தால் சரஸ்வதி தேவியை ஆராதித்தும் வந்தார். இவ்விதம் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அவரால் பூசிக்கப்பட்டவளாயும் சரத்கால சந்திரன்போல் களங்கமற்ற உருவமுடையவளாயும் உள்ள சரஸ்வதி தேவியானவள் சொப்பனத்தில் தோன்றிப் பாலைக்கொடுத்து குடிக்கும்படி செய்தாள். அதனுல் உடனே எழுந்திருந்தவராகிய அவருக்கு அமிர்த வர்ஷம் போலப் பெருகும்படியான சொற்பிரவாகம் பரமசிவன் சடையிலிருந்த கங்கைபோல் பெருகிற்று. அந்நிலையில் அவர் காலையில் எழுந்திருந்து சொப்பனத்தில் தனக்குக் கிடைத்த விஷயத்தைத் தனது குருவினிடம் தெரிவித்துத் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாக்பிரவாகத்தை எவ்விதம் பிரயோஜனம் செய்வதென்று வினவினர். மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்தவராகிய அவரது குருவும் தமது பாதத்தில் நமஸ்கரித்த சீடராகிய சத்ய தாஸரைக் குறித்துச் சொன்னதாவது:

"சத்யதாசனே! தன்யனுயினுய். உனது இப்பிறப்பானது கடைசியாகவே ஆய்விட்டது நிச்சயம். பிரமஞானிகளான மகரிஷிகளால் நான்கு வேதங்கட்கும் முடிவுரையான தாத்பரி

யப்பொருள் சிவனேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இவ்விதம் கிடைத்தவாக்பிரவாகத்தால் பரமேசுவரனைத் துதிக்கக் கடவாய். அம்மகேசுவரன் உனக்கு அநுக்கிரகம் செய்யக்கடவாராக.'' இவ்விதம் தனது குருவால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்ட புத்திமானன அந்த சத்யதாசர் தனது ஆயுள் முடிவுவரை பரமேசுவரனைத் தோத்திரம் செய்துகொண்டிருந்து சாயுச்சிய முத்திபெற்றார்.

உபமன்யு பக்த விலாசத்திலுள்ள அஸத்திய தாஸ்ய ரஹித கவி சரிதம் கீழ் வருமாறுள்ளது: கிருதார்த்தனும் மனிதருக்குள் சிறந்தவனுமிருக்கிற கூற்றுவநாயனாரை நமஸ்கரித்து மேலே சொல்லுகிறேன். அஸத்திய தாஸ்ய ரஹிதகவி என்ற மகா புத்திமான் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தனக்கு புதிதாய்க் கிடைத்த தோத்திரம் செய்யும்படியான வாக்சாதுரியத்தைத் தனது சென்மத்துக்கு பிரயோஜனமாக நினைத்தார். அவர் பக்தியுடன் கூடிய சொற்களால் பரமேசுவரனை யல்லது வேறொரு மனிதனையும் தேவரையும் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறதில்லையென்ற மனஉறுதி கொண்டவர். பரமசிவன் ஒருவரைத் தவிர வேறொருவரையும் துதிப்பதில்லையென்னும் காரணத்தாலேயே அவர் பொய்யடிமை யில்லாதவரென்றும் சத்யதாஸர் என்றும் பிரசித்தி பெற்றார். அவருடைய ஸ்தோத்திரப் பிரவாகத்தால் அலையடிக்கப்பட்ட மனதை யுடையவராகிய பரமேசுவரன் திடமான பக்தியையும் சாசுவதமான ஐசுவரியத்தையும் அவருக்குக் கொடுத்தருளினர். ரமணீயமான அக்ஷரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த லக்ஷணங்களை யுடையதுமான மிகுந்த சோபையுள்ள அவருடைய கவித் திறமையானது அவருக்குப் பரமசிவனாகிற பதியினிடத்தில் பதிவிரதையாகவுள்ள புத்திரிபோல் (பலராலும்) அறியப்பட்டது. இவ்விதம் மதுர

மான சொற்களும் அர்த்தங்களும் அமையும்படியான சாமர்த்தியத்தை யடைந்தவாகிய சொற்களுடைய சமூகத்தால் பரமசிவனை எப்போதும் சந்தோஷிக்கச்செய்து அந்த கவியானவர் பரமசிவனது சரணத்தை யடைந்தார்.

இவ்விரண்டு பக்த விலாசங்களிலும் இப்புலவர் தனியடியாராகக் கொள்ளப்படுகிறார். தொகையடியாராயின் பன்மையில் கூறப்படவேண்டும். வடமொழியில் ஒருமையிலேயே இரு விலாசங்களும் இச்சரிதையைக் கூறுகின்றன. இச்சரிதை ஒன்றில் விவரமாகவும் மற்றொன்றில் பொதுவாகவும் கூறப்பட்டிருந்தபோதிலும் உபமன்யு பக்த விலாசத்தில் "புதிதாய்க் கிடைத்த தோத்திரம் செய்யும்படியான வாக்சாதுர்யம்" என்ற குறிப்பு அகஸ்திய பக்த விலாசத்தோடு ஒத்திருக்கிறது. மற்றவகையும் அஸத்தியதாஸ்ய ரஹித கவி (=பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்) என்ற பெயரும் சேக்கிழார் கூறுவதின் மொழி பெயர்ப்பேபோல் தோன்றுகின்றன.

இவ்விரு பக்த விலாசங்களிலும் அறுபத்துமூன்று என்ற எண்ணிக்கை கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் கணக்கு விவரத்தில் மாறுபாடு காணப்படுகிறது. ஸத்ய தாஸர் தனியடியார் கணக்கில் வருகிறார். சடையனாரும் இசைஞானியாரும் வந்திலர். கோச்செங்கட் சோழர்க்குப் பதிலாகச் சிலந்தியும் யானையும் கூறப்படுகின்றன. திலகவதியாரும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளாரோ என்ற ஐயம் பழைய பிரதி ஒன்றிலிருந்து எழுகின்றது. ஸத்ய தாஸர்க்குத் திருநக்ஷத்திரமும் கூறப்படுகிறது. ஆனால் அது ஆனி மகமல்ல; வேறொன்று. மேற்கூறியவற்றிலிருந்து பொய்யடிமையில்லாத புலவர், தொகையடியார் என்ற முடிபுதான் பெருவழக்கி லிருப்பதும் பொதுவாகப் பொருந்தும் முடிபுமாகத் தோன்றுகிறது. தனி

யடியாராயிருப்பினும் மாணிக்கவாசகரா யிருத்தல் பலவகையி லும் பொருந்தாது. வடமொழி பக்த விலாசங்களிலிருந்து இவர் சரிதையை மொழிபெயர்க்கத் துணைபுரிந்த சிவஸ்ரீ சுவாமிநாத சிவாசாரியாருக்கும் பிரம்மஸ்ரீ முடிக்கொண்டான் சுவாமிநாத சாஸ்திரியாருக்கும் எனது நன்றி பெரிதும் உரித்து.

கல்வெட்டுகளிற் கண்ட சில சொல்வழக்காறு

[உதவிப் பத்திராசிரியர்]

(1) பாத்தியன்

இச்சொல் அருகிய வழக்கில் உள்ளது. இதற்குப் பொருள் 'பாதத்திற்கு அன்பன்' என்பதாம். இதனை மணி மேகலையில் மந்திரங் கொடுத்த காதையின் "பகையறு பாத் தியன் பாதம் பணிந்தாங்கு" என்னும் (௫௫) அடிக்கு மகா மகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள் எழுதியுள்ள உரையால் அறியலாம். இதற்கு மேற்கோளாக அவர்கள் காட்டியது திருச்சிற்றம்பலக்கோவையைப்பற்றி நம்பியாண்டார் நம்பிகள் கூறியருளிய பாடலில் உள்ளது: அது,

"வருவாசகத்தினின் முற்றுணர்ந்தோனை வண்டில்லை மன்னைத்
திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச் சிற்றம்பலப்
பொருளார்தரு திருக்கோவை கண்டேயு மற்றப் பொருளைத்
தெருளாத வுள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே"

என்பதாம்.

இங்கு, சிவபாத்தியன்—சிவபிரானது பாதத்திற்கு அன்பன் என்னும் பொருளதாம். இத்தொடர் கல்வெட்டிலும் காணப்படுகிறது :—

வெஞ்சமாக்கூடலூர் என்பது கொங்கு நாட்டின் பாடல் பெற்ற தலங்கள் ஏழனுள் ஒன்றாக விளங்குவது; வன்றொண்டப் பெருந்தகையாரின் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ளது ; திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் வந்து வணங்கி வண்டமிழ் மாலை சாத்தினாரென்னும் பெரியபுராண சரிதமும், பிற சரிதங்களும் உடையது. இவ்வூர்ச் சிவாலயத்தில் கடவுள் (விகிர்தேசுவரர்) ஆலயத்தினின்றும் அம்பிகை (பண்ணினன் மொழியம்மை) ஆலயத்திற்குப் போகவிடும் திருவாயிலில் நிலையில் ஒரு கல்வெட்டு :—

'ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ வில்லவன் மாதேவியில் இருக்கும் ஸ்ரீ மாகேஸ்வர சிவபாத்தியன் நமச்சிவாயத் தேவன் இத்திருநிலை செய்வித்தான்' என வுள்ளது. இங்கும் சிவபாத்தியன் என்பது அப்பொருளில் வழங்கினமை அறியப்படும்.

(2) குடங்கொண்டு கோயில் புகுவான்

கோயில்களில் பூசை புரியும் அர்ச்சகரில் அற்றைமுறைக் காரருக்குக் குடங் கொண்டு கோயில் புகுவான் என்னும் பெயர் வழங்கினமை அறியப்படுகிறது. கோவை ஜில்லா பவானிதாலூகாவில் வடமேற்கில் 12 மைல் தூர அளவில் அந்தியூர் என்ற ஓர் ஊருண்டு. அவ்வூர்ச் சிவாலயத்தில் (செல்வீசுவரர்) உள்ள கல்வெட்டொன்றில் இச்சொல் வழங்கப்படுகிறது. அக்கல்வெட்டு,

"...............கேசரிபன்மரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ வீரபாண்டியதேவர்க்கு யாண்டு ௭-வது ஐற்ப........ வடகரை நாட்டு அந்தியூர் உடையார் செல்வீசுரமுடையார் நாயனார் காணியுடைய சிவப்பிராமணரில் காசிபகோத்திரத்

துப் பெரிய தேவன் பிள்ளையானும்.......தேவன் நாயனுன....
பத்தே.......ஞபிர்நம்.......................விஞலங்........களில்....
மண்........காமிண்டன் பக்கல் நாங்கள் சந்தியாதி உபயத்திற்
குப் பற்றின பணம் பத்து. இப்பணம் பத்தும் கொண்டு
சந்திராதித்யவரை இக்கோயிலிற் குடங் கொண்டு கோயில்
புகுவான் ஒருத்தன் முட்டாமற் திருவிளக்கு எரித்துப்போ
துவதாகக் கல்வெட்டிக் கொடுத்தோம். இப்படிக்குப் பிள்ளை
யானெழுத்து நாயனெழுத்து'' 'இது மாஹேசுவரரக்ஷை'
என்பது.

இதிலிருந்து கோயில் முறைகார அர்ச்சகருக்குக் "குடங்
கொண்டு கோயில் புகுவான்'' என்று வழங்கினமை அறியப்
படுகின்றது.

சைவம்

[அ. முத்தைய பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.,
திருச்செந்தூர் ஆலய மேற்பார்வையாளர்]

(மலர் - எ. இதழ் - எ. உஉச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இவ்வொற்றுமையும் முற்கூறிய வேற்றுமையுமுடைய ஆன்மா, என்றும் அடிமைத்திறமையைப் பெற்றதென்பது சைவ சமயத்துணிபு. 'என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை' என்றும், 'என் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்றும், 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம் நரகத்திலிடர்ப் படோம் நடலையில்லோம் ஏமாப்போம் பிணியறியோம் பணிவோ மல்லோம் இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை' என்றும் இன்னும் இதே கருத்தோடெழுந்த கோடிக்கணக் கான அருமைத் திருவாக்குகளும் சிவஞானபோத முப்

பொருளுண்மையை வலியுறுத்துவதோடு அடிமை யுணர்ச்சி யால் எம்பிரானடியார்பாலுற்ற மனத்திட்பத்தையும் எமாப் பையும் தெளிவையும் களிப்பையும் உணர்த்துகின்றன. ஆன்மாவைப் பிடித்துழற்றும் ஆணவப் படலங்கிழிய இத னினுமிக்கதோருணர்ச்சி வேண்டற்பாலதோ? இதுவன்றி, கடவுள், 'தானன்றி அயலில்லாத் தன்மைய' னென்றும், அவன் அங்ஙனமாதலின், அவனிடமிருந்தே அவனறிந்தோ அறியாமலோ தோன்றியதென்பதல்லாது வேறு தோற்றக் காரணம் கூறத்தக்க இயல்பில்லாததும், யாது காரணம் பற்றித் தோன்றியதென்று உறுதிசெய்வதற் கிடமில்லாத தும், 'தூயநல் லறிவன் றன்னைத் தோற்றமின்றாக்கி வைக் கும் வலிமை' எங்கிருந்து எவ்விதம் பெற்றதென்று முடிவு செய்யலாகா நிலைமையிலுள்ளதுமான, மாயா இருள்பெற்ற அஞ்ஞான மனத்தால் மயக்குண்ட அவன் அம்சங்களே ஜீவர்களென்றும், குறித்த அஞ்ஞான மயக்கம் விலகியகாலை தாம் கடவுளாயிருக்கும் உணர்ச்சி ஜீவர்களுக்குண்டாகிற தென்றும், அதுதான் முத்திப்பேறென்றும் கூறும்கூற்றின் வயப்பட்டார் ஆணவக்கட்டொழித்தல் எங்ஙனம்? நான் நான் எனும் அகந்தை யாகிய ஆணவம் அழிந்தநிலையிலேயே முத்திப்பேறு கிட்டுமென்பது யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த தாதலின், தான் கடவுளே என்று நினைத்து மயங்கி மாயா விருளை மாய்க்க முயல்வதிலும், 'இங்கு எனக்கென ஓர் செயலிலை' எல்லாம் உன்பரமே உன்வசமே, உன்னருளன்றி யான் செய்யுமாறென்றிலை' என்று இரங்கித்தற்போதமற்று ஜீவச்செயல் நீங்கிச் சிவச்செயலிலேயே நிலைபெற்று நிற்றல், ஏற்றமுடையதோர் நெறியென்பது தெள்ளிதின் உணரக் கிடக்கின்றது.

இனி முத்திநிலையை ஆராயுமிடத்தும் தன்னைக் கடவு ளென உணர்தலினும், தனக்கெனத்திவ்விய தேகம் பெற

லினும், போக போக்கியங்கள் இடைவிடா தனுபவித்த லினும், மீளா நரகத்திலும் சுவர்க்கத்திலுமாய் வாழ்வதி லும், நினைப்பற்று இல்லாப் பொருளாய்ச் சூனியமாத லினும், பதியோடு இரண்டறக் கலந்து, பதிவயப்பட்டு பதியினின்றும் பிரிப்பறியா நிலையிலொடுங்கினதாய் நிற்பது சால்புடையதோர் நிலையென்று சைவம் உணர்த்துவது நன்கு பாராட்டத் தக்கதோர் பொருளாம். இவ்விஷயம் சொல் லாலே சொல்லத்தக்கதல்ல வென்றும் அவ்விதம் துணிவது துரும்பு பற்றிக் கடல் கடக்கும் துணிபே என்றும் ஆன் ஜேரர் கூறுவர்.

முத்திநிலை பேசுங்கால் அடியிற்கண்ட பாசுரம் ஆரா யத்தக்கது. அது பதியைப் பசு இரந்து வேண்டுவதாகும்.

'காதலி னெமையருட் கைப்பிடித் தருளி
பொருவரு முணராப் பரம வீட்டி
லிருளறை திறந்த பெருவெளி மண்டபத்
தயர்ா தார்ந்தத் திருமல ரமளியிற்
புளகமெய் போர்ப்ப மொழிதடு மாற
உள்ளொலி சாதப் புள்ளொலி முழங்க
ஞானவா ரமுத பானம தருந்திக்
கருவிகள் கழன்று பாவச மாகிப்
பாமா னந்தப் பரவையுட் படிந்து
பேரா வியற்கை பெற்றினி திருப்ப
ஆரா இன்ப மளித்தரு ளெமக்கே' —குமரகுருபரர்.

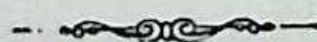
சகல சமயங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்த முடை யன வென்றும் எச்சமயமும் மறுக்கற் பாலதல்லதென்றும் மாறுபடுங் கருத்துடைய தல்லதென்றும் எல்லாச் சமயங் களும் ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலைக்கேற்ப கருணைப்பெருங் கடலாய சதாசிவப்பொருளால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும், காலமுறையானே எச்சமயிகளும் படிப்படியாய் மெய்நெறி

சேர்ந்து மெய்யுணர் வடைவார்களென்றும் விளங்கும்படி உளங்கனிந்து நம் குமர குருபரப் பெருந்தகையருளிய திருவாக்கு இங்கு தெளியற்பாற்று. அஃதாவது,

'பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பயன்கொண் டுய்கெனக்
குடிலை யென்னுந் தடவய னுப்ப
ணருள்வித் திட்டுக் கருணைநீர் பாய்ச்சி
வேத மென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை
பாதப மதனிற் படுபயன் பலவே

அவற்றுள்

இலைகொண் டுவந்தனர் பலரே இலையொரீஇத்
தளிர்கொண்டு வந்தனர் பலரே தளிரொரீஇ
அரும்பொடு மலர்பிஞ் சருங்கா யென்றிவை
விரும்பினர் கொண்டுகொண் டுவந்தனர் பலரே
யவ்வா றுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப
ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த
ஆரா வின்ப அருங்கனி பிழிந்து
சாரங் கொண்ட சைவசித் தாந்தத்
தேனமு தருந்தினர் சிலரே'

சைவமும் தமிழும்

[அ. மு. பரமசிவாநந்தம்]

முதற் சங்கத்தே முழுமுதற் கடவுளரே முன்னின்று முத்தமிழ் வளர்த்தார் எனத் தெரிந்தாம். இனி இடைச் சங்கத்தே தமிழ் வளர்த்த விதத்தை உற்று நோக்குழி அஃதும் இச்சைவ சமயத்தினராலேயே போற்றி வளர்க்கப்பட்டது என்பது தெற்றெனத் தோன்றும்.

இடைச் சங்கத்தமர்ந்து நூலாய்ந்தார் பலராவர். அவருள் மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்பட்டவர் அகத்தியர் தொல்காப்பியர் முதலிய ஒன்பதின்மர். இவ்விடைச் சங்கம் இருந்தது கபாடபுரத்தே யாகும். இறையனர் அகப்பொருள் இவ்விடயத்தை விளக்கும்.

"இனி, இடைச் சங்க மிருந்தார் அகத்தியனரும், தொல்காப்பியனரும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும் மோசியும் வெள்ளூர்க் காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும் திரையன் மாறனும் துவரைக் கோமானும் கீரந்தையுமென இத்தொடக்கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் என்ப. அவருள்ளிட்டு மூவாயிரத்து எழுநூற்றுவர் பாடினர் என்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை நுணுக்கமும் பூத புராணமும் என இவை. அவர் மூவாயிரத்து எழுநூற்றி யாண்டு சங்க மிருந்தார் என்ப. அவரைச் சங்கமிரீஇயினர் வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈருக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட் கவியரங்கேறினர் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்துப் போலும் பாண்டிய நாட்டைக் கடல் கொண்டது.

இவ்விறையனார் அகப்பொருள் உரையைக் காணின் அவ்விடைச் சங்கத்தே இருந்தோரையும், சங்கத்திருந்த நூல்களையும் அறியலாகும். அந்நூல்களில் மிக முக்கியமானவை அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமே. அவற்றுள் அகத்திய மியற்றிய அருந்தமிழ்ப் பெரியாராம் அகத்தியரைப் பற்றி முன்பே ஆராய்ந்தறிந்தமையின் பின்னுள்ள தொல்காப்பியத்தைச் செய்த தொல்காப்பியரை ஆராய்தல் அவசியம்.

இத் தொல்காப்பியர் அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவரில் ஒருவராய் அமர்ந்து பல்கலைப் பயின்று பாரோர் படித்துய்யுமாறு தம்நூலைச் செய்தார். இவர் உருவப்படம் செந்தமிழ்ச் செல்வியில் வெளி வந்ததை நோக்குவோமாயின் இவர் சைவரெனக் கூறத் தடையென்ன! இவர் செய்த நூலின் உட்புகுந்து நோக்குவோமாயின் அங்கும் ஆண்டாண்டே சைவ மணங் கமழும்.

அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருடார்த்தங்கள் மிகவும் இச் சைவ சமயத்தே போற்றப்பட்டு வருகின்றன. சில சமயங்கள் மற்ற மூன்று வகையினையும் கூறுமேனும் வீட்டைப் பற்றியோ வீட்டின் நிமித்தத்தைப் பற்றியோ கூறா. அறம் பொருள் இன்பத்தையும் தொடர்ந்து கூறா. ஆனால் நம் சைவ சமயம் அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையும் கூறிப் பிறகு வீட்டையும் கூறுகின்றது. சில சைவ நூல்கள் அறம் பொருள் இன்பம்கூறி வீட்டின் நிமித்தத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. அஃதேபோல் நம் தொல்காப்பியரும் அறம் பொருள் இன்பம் மூன்றையும் கூறி வீட்டின் நிமித்தத்தைக் கூறுகின்றனர். இதை நச்சினார்க்கினியர் தம் பாயிர வுரையில் கூறுமாற்றால் அறியலாம். என்னை யெனில், கூறுதும்: 'வீடு கூறாரோ யெனின், அகத்தியனாரும் தொல்

காப்பியனாரும் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறுதலன்றி வீட்டின் தன்மை இலக்கணத்தாற் கூறுரென்றுணர்க. அஃது,

‘ அந்நிலை மருங்கினறமுதலாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரியவென்ப’ (தோல். செய்யுள் 106)

என்பதனால் உணர்க. இக்கருத்தானே வள்ளுவனாரும் முப்பாலாகக் கூறி மெய்யுணர்த்தலான் வீடு பேற்றிற்கு நிமித்தங் கூறினார்’ என்றார். எனவே, இலக்கணம் கூறவந்த தொல்காப்பியர் நிமித்த முகத்தான் கூறுதலன்றி நேர்முகத்தான் கூறாரென்றுணர்தல் தெற்றெனத் தெரியும்.

தவிரவும் சுவர்க்கமும், மோட்சமும் நம் சைவ சமயக் கொள்கையே என்பன உலகறி விடயம். இச்சுவர்க்கத்தைப் பற்றியே ஆசிரியரும் கூறினாரெனின் அவர் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர் எனக் கூறுதல் சாலச் சிறந்தது. பாயிர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் ‘ அரிறப ’ என்னும் பதத்திற்கு விசேடப் பொருள் கூறுகையில் அகத்தியனாருக்கும் தொல்காப்பியனாருக்கும் குமரியைக் கொண்டு வரும் விடயமாக நேர்ந்த விதத்தைக் கூறி அகத்தியர் சபித்ததையுங் கூறினார். நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதாவது அது குற்றமென்று அகத்தியனார் குமரியாரையும் தொல்காப்பியனாரையும் “ சுவர்க்கம் புகாப்பீர் ” எனச் சபித்தனர். ‘யாங்கள் ஒருவரும் குற்றமும் செய்யாதிருக்க எங்களைச் சபித்தமையின் எம்பெருமானும் சுவர்க்கம் புகாப்பீர்’ என அவர் அகத்தியனாரைச் சபித்தார் எனக் கூறுகின்றார். எனவே, தொல்காப்பியரும் அகத்தியனாரும் சுவர்க்கப் பற்றுடையவரெனத் தெரிகின்றமையின் தொல்காப்பியர் சைவரே.

இன்னும் பனம்பாரனார் கூறிய பாயிரத்தே ‘ அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய அதங் கோட்டாசன் ’ எனக் கூறியதில் நான்மறை என்பதற்கு தைத்திரியம்,

பௌடிகம், தலவகாரம், சாமவேதம் ஆகிய நான்கு என நச்சினர்க்கினியர் பொருள் செய்கின்றனர். எனவே, அந்த நான்மறை அறிந்த பெரியோன் தெரிந்த தொல்காப்பியம் எனப் பொருள் படுகின்றது. அந்நான்மறையும் இறைவனும் மாதொருபாகனுல் இயற்றப்பட்டவை. எனவே சைவசமய ஆராச்சியுள்ளவர் தெரிந்த தொல்காப்பியமாகும். ஆதலால் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர் தொல்காப்பியராவர். இன்னும் தொல்காப்பியர் தம் நூலின் நிலங்களுக்குத் தெய்வங்கள் கூறி வருகின்ருர். அச்சூத்திரம் வருமாறு :

' மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே '

இவற்றுள், தமிழ் நூல் மிகவும் புகழத்தக்க களவு மணத்தில் மிக முக்கியமான களவு நிகழுமிடமாகிய குறிஞ்சிக்கு நம் முருகக் கடவுளைத் தெய்வமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது நோக்கத் தக்கது.

இனி அக்காலத்து உள்ள மற்றப் பெரும் புலவர்களை ஆராயின் அவர்களும் சைவ சம்பந்த முடையவர்களேயென அறியலாகும். வள்ளுவரைப் பற்றி ஆராய்வாம்: இவ் விடத்தே வள்ளுவரைப் பற்றிப் பலருக்குச் சந்தேகங்கள் நிகழலாம். அவர் இடைச் சங்க காலத்தவர் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உள. அவைகளை விரிப்பிற பெருகும். அவை களெல்லாம் திரு. S. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் எழு திய 'திருவள்ளுவர்' என்னும் நூலில் கண்டு கொள்க. திரு வள்ளுவர் சைவரா என்பதை மட்டும் யாம் ஆராய்வாம் :

திருவள்ளுவர் நூலுள் புத்தர் ஜைனர் முதலியவரைக் கூறவில்லை. பரந்து கெடுதல் உல கியற்றியான் என்ற குறளிலிருந்து கடவுளால் உலகம் படைக்கப்பட்டது என்பதை கூறினர். சைனர் முதலியோர்களுக்கு அக்கொள்கை இல்லை என்பது தெளிவு.

'வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்த லரிது'

என்னும் இக்கொள்கையினல் இவர் புத்தரல்லர் என்பது தெளிவு. செம்பொருள் காண்பதறிவு என்பதில் செம்பொருள் என்பது சைவற்கு உடம்பாடு.

எனவே மேற்கூறிய காரணத்தால் வள்ளுவர் சிலர் கூறுமாறு சைனர் அல்லது பௌத்தர் அல்லரென்பதும் சைவர் என்பதும் தெளிவு. இவ்வாறே இடைச் சங்கத்தே இருந்த புலவர்களெல்லோரும் சைவர் என உணரலாகும்.

திருஞான சம்பந்தர் பதிக அமைப்பு

[ஈ. ந. தணிகாசல முதலியார் பி. எ. பி. எல்.]

8. திருஞான சம்பந்தர் பதிக முதற்பாக அம்சங்களின் தருக்க வொழுங்கு

புகலிவேந்தர் பதிகங்களில் சுத்த தத்துவஞான நோக்குடன் பாடிய பதிகங்கள் பலவென்பதும், அவற்றைத் திருக்கடைக்காப்பால் கண்டறிந்து வேறு பிரிக்கலாமென்பதும் கண்டோம். அவ்வாறு பிரித்தெடுக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பதிகத்தின் முதல் ஏழு செய்யுட்கள், தாயுமானர் பாடியவாறு :

"ஒன்றி ரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங்
கடந்தேழாம் யோக பூமி
நின்றுதெளிந் தவர்பேசா மௌனநியா ந்தைசிறை
சிறை வைத் தன்னை

அன்றி யொரு பொருளிலதாய் எப்பொருட்குந்
தான்முதலா யசல மாகி
என்று முள்ள இன்பத்தைத் தண்ணென்ற
சாந்தபத இயற்கை தன்னை"

அற்புதமாய் விளங்குகின்றன. அவற்றின் ஒழுங்கு எவ்வாறு தருக்கத்திலும் காட்டக் கூடுமென்பதைக் கவனிப்போம்:

அத்துவித இன்பத்தைக் கண்டனுபவித்தற்கு ஏதுவான ஏழுயோக பூமிகள் முத்தியில் விருப்பம், நற்கேள்வி, சத்தில் மனநாட்டம், சத்துற்பத்தி, சித்திவெறுப்பு, பரநாட்டமின்மை, விழியாநிலைஎன ஆன்றோர் வகுத்த சொற்றொடர்களே, ஒன்றன்பின்னொன்றாய் ஞானயோக விருத்தியை விளக்குமாயினும், திருஞான சொரூபமான புகலிவேந்தர் பதிகத்தில் முதல்ஏழு செய்யுட்களும் தருக்க ஒழுங்கு பெற்றனவாவென, யாதேனுமொரு பதிகத்தை எடுத்து ஆய்வோமாக. அவ்வாறு ஆய்வதன் முன்னர் தருக்க ஒழுங்கென்பது யாது என விளக்குவது, தற்கால மாணவர்க்கு மிகைபடக் கூறலாகாது.

மேல் நாட்டில் தருக்கம் இரண்டு பகுதியாய்க் கொடுத்தவற்றைக் கொண்டு முடிவு செய்யும் தருக்க மென்றும்,* கொடாதவற்றினின்று பிரத்தியட்சம் முதலிய சொந்த அறு

---

*Deductive logic. இத்தருக்கப் பகுதியில் மூன்றே பாகங்கள் உள. (Major Premises) பெரும் பிரதிஞ்ஞை, (Minor Premises) சிறு பிரதிஞ்ஞை, (Conclusion) முடிவு என்பன. (மனிதர்கள் கொடியவர் - Major Premises, இராமன் மனிதன் - Minor Premises, என்னும் இரண்டினின்று இராமன் கொடியவன் என்பது ஆங்கில தருக்கத்தில் ஒழுங்கேயாம். முன்னே மொழிந்த கூற்று மனிதர்கள் கொடியவர் என்பதற்கு ஆதாவு யாதென்றும் இராமனை மனிதனென்று சொல்லலாமோ என்றும் கேட்க அங்கு இடந்தருவதில்லை கொடுத்தவற்றைக் கொண்டு முடிவதாம் என்பது அத்தருக்கமாம்.

பவத்தால் பொருள் நிச்சயம் செய்யும் தருக்க மென்றும் *இருவகையாய்ப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விரண்டு பகுதிகளும் களங்கமுள்ளனவே யென்றும், அவை ஒன்றிற் கொன்று துணையென்றும், அவற்றில் ஒன்று மற்றொன் றைப் பிரிந்து தனித்திருப்பின் பயனிலதாகுமென்றும் மேல்நாட்டு தத்துவ சாஸ்திரிகளே கூறுவர். நமது தருக்க மோ அவ்வாறன்று. சுருதி, யுக்தி, அநுபவமென்னும் முப் பகுதியையும அடிப்படையாகப் பெற்ற வாதமாகும். ஆகை யால் சம்பந்தர் பதிகத்தின் பதினொரு செய்யுட்களில் ஒரு பெரிய தருக்க வாதம்போல் நமது முறைப்படிப்பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயம், நிகமனம் என்னும் ஐவகை வாத அவயவங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நிற்பது எளிதில் காணலாம். சாதாரணமாய் முதல் ஏழு செய்யுட்களில் பிரதிஞ்ஞை, ஏது, உதாரணம், உபநயமென்னும் நான்கும் முறையே விரவியிருக்கவும், எட்டு, ஒன்பது, பத்தாவது செய்யுட்களில் நிகமனம் விரவியிருக்கும். ஏனெனில், ஏழு வகை ஞானபூமிகளின் முடிவாவது, ஆணவம், காமியம்,

---

*இத்தருக்கத்தில் சுருதியென்பதற்கே இடமில்லை. கைம்மண் அளவான தனதநுபவத்தையே உலகளவென்று துணிந்து தன் யுக்தி போனவழி முடிவுக்கு வருதல், இத்தருக்கத்தின் இலக்கண மாகும். ஆதலால் இத்தருக்கத்தின் சித்தாந்தமாவது, உண்மை நிலையற்றதென்றும், மாறக்கூடியதென்றும், நேற்று உண்மையா யிருந்தது இன்று பொய்யாவது நியாயந்தானென்றும் சாதிப்பது. இதற்கு உதாரணம் - உலகத்தில் பலர் மரணமடைகின்றனர் என் பதை நாம் காண்கின்றோ மாதலால், எல்லா மனிதரும் மரண மடைவரென்பது. சிரஞ்சீவிகள் உளரென்றும், அஷ்டமாசித்தி களால் சிலர் மரணத்தை வென்றிருக்கின்றன ரென்பதும் அவர் அறிவதில்லை. ஒருவேளை அறிந்த ஆமோதிக்க நேர்வராயின், "நேற்று உண்மை, இன்று பொய்" என்பது அவருக்குப் பொருத்த மான கொள்கையேயாம்.

மாயை என்பனவற்றின் வேறற்ற சச்சிதானந்த நிலையாத லால், அந்நிலையின் சத்திலக்கணத்தை 8-ம் செய்யுளிலும், சித்திலக்கணத்தை 9-ம் செய்யுளிலும், ஆநந்த விலக்கணத் தைப் பத்தாஞ் செய்யுளிலும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருப் பதிகம் விளக்கும்.

இத்தன்மையை நாம் கண்டறிவதில் பெரிய திருப்பதி கங்களில் சீர்களாலும் பல்வகைச் சொற்றொடர்களாலும் சற்று மறைவு நேரக்கூடுமாயினும், வஞ்சி விருத்தங்களாலாக் கப்பட்ட பதிகங்களில் யாவும் வெளிப்படையாய்த் திகழும். அவற்றில்* ஒன்றை எடுத்து ஆராய்வோமாக. அதாவது:—புகலிவேந்தர் திருவீழிமிழலையுள் வட்டமின்றி காசுபெற்ற திருப்பதிகம் அதாவது திருவீழிமிழலை - திருவிருக்குக் குறள் - பண்-குறி ஞ்சி. இதன் முதலிரண்டு பாசுரங்கள்,

"வாசி தீரவே, காசு நல்குவீர்
மாசின் மிழலையீர், ஏச லில்லையே" (1)

"இறைவ ராயினீர், மறைகொள் மிழலையீர்
கறைகொள் காசினை, முறைமை நல்குமே" (2)

வட்டமின்றி காசுகொடுக்க வேண்டுமென்று பாடும் இப்பதி கத்திலும் முன் கூறிய தருக்க வொழுங்கு அமைந்திருக்கின் றது. ஞான பூமியின் முதல் பூமி முத்தியில் விருப்பமாத லால் அது ஏசலில்லா நிலையாகும். இரண்டாம் யோக பூமி நற்கேள்வியாகிய முறைமை காசின் ஓசை கேட்டே இது நல்ல காசு அல்லது செல்லாத காசு என்று நிர்ணயிக்க வேண்டுமாதலால், கேள்வியை இரட்டுற மொழிதல் போல் "கறைகொள் காசினை முறைமை நல்குமே" என்றனர் போலும். இவ்விரண்டு தொடர் மொழிகளும் பிரதிஞ்ஞை

*Vide pp. 146—152, of Sambandar's Devaram (in Samajam Edn.) when you have a number of specimens.

யாக *நாம் எடுத்துக் கொள்வோமாயின், 3-ம் செய்யுளும், 4-ம் செய்யுளும் ஏதுவாய் நிற்கக் காணலாம் :—

"செய்ய மேனியீர், மெய்கொள் மிழலையீர்
பைகொள் அரவினீர், உய்ய நல்குமே" (3)

"நீறு பூசினீர், ஏறு தேறினீர்
கூறு மிழலையீர், பேறும் அருளுமே" (4)

"உய்ய நல்கல்", "பேறும் அருளல்" முறையே சத்தில் மனநாட்டமும், சத்துற் பத்தியுமாம். ஏசலற்ற முறைமை இது வென்பதற்கு உய்ய வருளும் பேறு ஏதுவாகுமன்றோ? (புகையுண்மையால் தீயுண்மை போய் இதன் உதாகரணம் பின் வரும் இரண்டு பாக்களிலும் அமைந்து நிற்கின்றது)

"காமன் வேவவோர், தூமக் கண்ணினீர்
நாம மிழலையீர், சேமம் நல்குமே" (5)

"பிணிகொள் சடையினீர், மணிகோள் மிடற்றினீர்
அணிகொள் மிழலையீர், பணிகொண் டருளுமே" (6)

காமனைவேவ வைத்தும் பிறகு அவனை எழுப்பிய காலத்தில் அவன் இரதி தேவிக்கு மாத்திரம் தோன்றவும் மற்றோர்கட் புலனுக்குத் தோன்றாமையும் ஆகிய தன்மை தந்த திருவருளும், ஆலால விஷத்தைத் தனது மிடற்றில் இருத்திய திருவருளும் எடுத்துக் காட்டும் ஏதுக்குத்தக்க உதாரணமன்றோ? இம் மூன்று அம்சங்களைக் கொண்டு அவற்றின் (Application) பிரயோகம் பரிட்சை செய்து காண்பதே 7-ம் பாசுரத்தில் விளக்கப்பட்டதாகும்.

"மங்கை பங்கினீர்! துங்க மிழலையீர்!
கங்கை முடியினீர்! சங்கை தவிர்மினே!" (7)

என்பதாகும். சமையற் சாலையில் புகை கண்ட ஒருவன்,

---

*பிரதிஞ்ஞை=Proposition (உ-ம்) இம்மலை தீயுடைத்து. உதாரணம்=Example (உ-ம்) யாது புகை யுடைத்து அது தீயுடைத்து.

மலையில் கண்ட புகையால் நெருப்புண்டோ இன்றோ என்னும் சங்கை தவிர்த்தல் போல், வட்டமற்ற காசு நல்கல் சங்கை தவிர்த்தலாய் ஆளுடைய பிள்ளையார் குறிப்பிட்டது காண்க.

இந் நான்கு அம்சங்களைத் தாண்டும் போதே நிகமனம் அல்லது வாதத்தின் முடிவு தானாய் விளங்கும். அது ஆணவம், காமியம், மாயை என்னும் மூன்றையு மழித்த சத்து, சித்து, ஆநந்த நிலையாதலால் இங்கு 8, 9, 10 ஆகிய செய்யுட்களில் அவற்றைப் பொருந்தும் ஒருவகைத் துறையில் புகலி வேந்தர் காட்டுகின்றார். அதாவது அச்சத்தானது மிக்க இரக்கமுள்ள தென்றும், அச்சித்தானது அளவு கடந்த தென்றும், அவ்வாநந்தம் சோம்பலான சுகமன்று, பகையை வேரறக்களைந்த வீரன் பெற்ற ஆனந்த மென்றும் அது பிறிதின் தன்மையால் ஒப்பிடக் கூடாததென்றும் அவர் பாசுரங்களின் சொற்றொடர்கள் அமைந்திருப்பன காணலாம்.

"அரக்கன் நெரிதர, இரக்க மெய்தினீர்
பரக்கும் மிழலையீர், காக்கை தவிர்மினே" (8)

"அயனு மாலுமாய், முயலு முடியினீர்
இயலும் மிழலையீர், பயனு மருளுமே" (6)

பறிகொள் தலையினர், அறிவ தறிகிலார்
வெறிகொள் மிழலையீர்! பிறிவ தரியதே. (10)

இத்தர்க்க வொழுங்கு இத்திருமுறையில் இதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள இப்பண்பெற்ற வஞ்சி விருத்தங்களில் உள. முதல் ஏழு செய்யுட்களில் முறையே ஏழுவகை யோக பூமிகளைக் குறிக்கும் தொடர்மொழிகள் தந்து தர்க்க வாத அவயவங்களில் அவற்றில் முதல் நான்கையு மமைத்துப் பிறகு 8, 9, 10 - ல் நிகமனத்தை முன்னே கூறிய முறை

யில் ஆளுடைய பிள்ளையார் ஒரு துறையில் சொல்லாமலே சொல்லுகின்றனர்.

"ஏதுக்க ளாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி
மாதுக்கம் நீங்க லுறவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே"

என்று கூறும் தமது கருத்திற்கேற்ப வெளிப்படையில் தர்க்கப் பகுதிகளைப் பிள்ளையார் அமைத்துக் காட்டாவிடினும், அவர் பதிகங்கள் எவ்வகையில் நோக்கினும் தருக்க வொழுங்கிலேயே காணப்படுகின்றது.

திருநீற்றின் சிறப்பு

[S. A. அமிர்தகடேஸ்வர பிள்ளை]
வேளாங்கண்ணி.

(மலர் எ. இதழ் எ. உககம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இன்னும் அருட்பிரகாச வள்ளலார் ஸ்ரீலஸ்ரீ இராமலிங்க சுவாமிகளின் 'நீற்றின் புண்ணியம், செவியறி வுறுத்தல்' முதலிய அருட்பாக்களில் பரக்கக் காண்க.

இனி இத்தகைய விபூதிதனைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்தலைக் குறித்துச் சிறிதே சாற்றுதும். திரிபுண்டரம்:— இஃது 'முக்குறித் தொகுதி' எனவும் பொருட்படுவதியல்பு. இருவினையின் றன்மைகட் கீடான ஆக்கைபெற்ற ஆன்மாக்களின், ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னு மும்மலங்களை அறவே நீக்கும் இயல்புடையதாகலின் அவ்வரிய நீற்றினை யாவரும் அவயவங்கடோறும் மும்மூன்று குறிகளாக நீரிற் குழைத்துத் தரித்துக் கொள்ளும்படி விதித்தருளினர். சரீர சுத்தி செய்துகொண்டு முழந்தாளளவான பரிசுத்த நீரில் நின்றேனும், அன்றி சுத்தமான தானத்திருந்தேனும் அவரவர்கள் அநுட்டிக்கும் மந்திரங்களை உச்சரித்து நீரில்

குழைத்து சிரம், நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், இரண்டு முழந்தாட்கள், இணைப்புயங்கள், சோட்டு முழங்கைகள், இரு மணிக்கட்டுகள், உபயவிலாப்புறங்கள், முதுகு, கழுத்து ஆகிய பதினாறு இடங்களில், முறையே நெற்றியிலிரண்டு கடைப்புருவ நீளமும், மார்பிலும், புயங்களிலும் அவ்வாறங்குல நீளமும், ஏனையதானங்களில் ஒவ்வோரங்குல நீளமாகவும், வளையாமலும் இடையறாமலும் ஒன்றை யொன்று நெருங்காதவாறு இடைவெளி ஒவ்வோரங்குல மிருக்கும்வண்ணந் தரித்தலுமாம்.

இதனை,

....

....
சென்னி நுதல் மார்பு முதியநாபி
யொத்திடு முழந்தாள் தோள்களுறு முழங்கையிரண்டே
செப்புதற் கரிய முன்கை செவியொடு முதுகுகண்டம்
தப்பறச் சொல்லுமிந்த தானமீரெட்டுத் தன்னில்
துப்பு ரவுடைய நெற்றி மார்புதோளெனச் சொனுன்கு
மொப்பிலா நீள மாறங்குல மற்றதொவ் வொன்ருக

என வருவதானு முணர்க. முதலில் உத்தூளனம் தரித்த பின்னரே திரிபுண்டரந் தரித்தல்முறையாம். தீக்கையுடையவர் சந்தியாகால மூன்றிலும் நீர்குழைத்தும் மற்றைக் காலங்களில் சலங்குழையாமலுந் தரிக்கலாம். தீட்சையில்லாதவர் மத்தியானத்துக்குப் பின்னர் நீரிற் குழைக்காமலே தரித்தல் வேண்டும். முக்குறித் தொகுதி தரிப்பதில் விலாப்பக்கங்கள் இரண்டையும் நீக்கிக் காதுகளிரண்டையுங் கொள்வதும்; முழங்கைகளையும் மணிக்கட்டுகளையும் நீக்கிப் பன்னிருதானங்களிற் கொள்வது முண்டு. பிராமணர்கள், நெற்றி, புயங்களல்லாத மற்றத்தானங்களில் அவ்வாறங்குல நீளமாகவும், சத்திரியர் நன்னான் கங்குலமாகவும், வைசியர் இரண்டங்குல நீளமாகவும் தரித்தல் மரபு. நுதலில் திரிபுண்டரந் தரித்தலில், நடுவிரலாலும் சுட்டு விரலாலும் இடது பக்கத்திலிருந்து வலது பக்கத்துக்கும், மீண்டு பெருவிரலால் வலது பக்கத்திலிருந்து இடது பக்கத்திற்கு மூன்றுகுறியாம்படித் தரிப்பாரு முளர். இவண்

கூறிப்போந்த அங்குல முதலியன அளவுக்குக் குறைந்தே னும் அதிக மாயேனும் திரிபுண்டாந் தரித்தல் முற்றிலுங் குற்ற முடைத்தாம். திருநீற்றின் சிறப்பை ஆயிரம் நாப் படைத்த ஆதிசேடனாலும் இயம்புதற் கரிதெனில் எம் போலிகளால் புகலப்படுமதோ?

தீர்த்தத்திற் பெரியதோர் தீர்த்த மஃதில்லை
எத்தரிய செல்வமுளிதிலிதிற் பெரிய தில்லை
போத்துரையு மருந்தினுளிதிற் பெரிய தில்லை
நீத்தலுறு பண்டிதரு ணீற்றிற்கதிக ரில்லை.

எனவே தீர்த்தங்களுள்ளும், சிவசம்பந்தமான நீற்றிற் பெரி தான தீர்த்தங்களு மிலது. துதித்தற்கரிய செல்வங்களுள் திருநீற்றினும் பேறுடைத் தின்றாம். அனந்தம் ஔடதங்க ளுள்ளும் இதிற் சிறந்ததேது? வாகடநூல் வல்லாரும் பசி தத்திற் கொப்பாவரோ? இத்தகைய பூதிதனைத் தரிப்பது சிவத்துவப் பேற்றை அடைய எளிதாம். ஆகையால் திரு நீற்றைத் தரிப்போர்க்கு யாதொரு குறையுமுண்டோ?

உரைக் கைக்கு நல்ல திருவெழுத்தஞ்சு டைப்படியே
செருக்கித் தரிக்கத் திருநீறுமுண்டு தெருக்குப்பையிற்
றரிக்கக் கரித்துணியாடை யுண்டு எந்தச் சந்நிதியிலும்
இரக்கத் துணிந்து கொண்டேன் குறையேது மெனக்கில்லையே.

என்பதனாலு முணரலாகும்.

இம்மட்டேயன்றி

நோயகலும் வந்தவினை நந்தவினை யெல்லாம்
போயகலும் வெண்பொடி புனைந்த வுடனேமுற்
பேயகலும் வஞ்சகப் பிறப்பிறே டிறப்பின்
தாயகலும் நன்மை கன்தழைத் தோங்கு மன்றே.

என்றலால், வெள்ளிய நீற்றினைத் தரித்தலும் சரீர சம்பந்த மான நோய்களும், இச்சனனத்தில் ஈட்டிய வினைகளும், இச் சனன மெடுத்தற் கேதுவாகிச் சென்ற முற்சென்னத்தில் ஈட்டிய வினைகளும், பைசாசக் கோளும், பிறப்பின் தொல் லையும் தொலைந்து எவ்வித சுகத்தோடும் வாழ்வது திண்ணம்.

குருவுக்கும் மாணவனுக்கும்

சம்பாஷணை

[R. M. அண்ணாமலை செட்டியார்]

மாணவன். சமயாசிரியரவர்களே! இவ் வுலகத்திலே சமயங்கள் பலவாக இருக்கின்றனவே. அதற்குக் காரண மென்னை?

குரு. அன்பனே! இவ்வுலகத்திலே மக்கள் பலதிறப் பட்ட அறிவுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள் அன்றோ! ஆதலால் சமயங்களும் பலவாக இருக்கின்றன.

மா. சமயங்கள் நமக்கென்ன போதிக்கின்றன?

குரு. சமயங்கள் கடவுள், உயிர், ஆணவம், கன்மம், மாயை (சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை) ஆகிய பொருள்களின் உண்மைகளையும் இலக்கணங்களையும் விளக்கு வதுடன் மக்கள் உய்வதற்குரிய வழிகளை நமக்குப் போதிக் கின்றன.

மா. அவ்வாறு விளக்கும் சமயங்கள் எத்தனை வகைப் படும்?

குரு. புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயம் ஆகிய நால்வகைப் பகுதிகளுள் ஒவ்வொன்றும் அறுவகைப்படும்.

மா. புறப்புறச் சமயங்கள் ஆறு எவை?

குரு. உலோகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம் (1 மாத் தியமிகம். 2 யோகாசாரம். 3சௌத்திராந்திகம். 4 வைபாடி கம்) ஆருகதம் என்பன.

மா. புறச்சமயங்களாறு எவை?

குரு. தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என்பன.

மா. அகப்புறச் சமயங்களாறு எவை?

குரு. பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்யவாத சைவம் என்பன.

மா. அகச் சமயங்களாறு எவை ?

குரு. பாடாணவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்தவாத சைவம், ஈசுவர வவிகாரவாத சைவம், சிவாத்துவித சைவம் என்பன.

மா. ஐயரே ! பெறுதற்கரிய பிறவியாகிய இம்மானுடப் பிறவியைப் பெற்று வைத்தும் இத்துணைநாட்களும் குறிக்கோளிலாது கெட்டேன். தாங்கள் மேற்கூறிய சமயங்களுள் எந்தச் சமயத்தைப் பின்பற்றி நடந்தால் பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுதல்கூடும்.

குரு. மேற்கூறிய சமயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மேம்பட்டனவாயினும், இறைவனோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வை அவைகள் தரமாட்டா.

மா. அங்ஙனமாயின், எவ்வழி ஒழுகின் மேற்கூறிய பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுதல் கூடும் ?

குரு. மேற்கூறிய சமயக்கொள்கைகள் யாவற்றையும் தன்னுளடக்கிச் சமயாதீதமாக விளங்கும் சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த நெறியைக் கைக்கொண்டு அவ்வழி ஒழுகினுல்தான் பிறவிப் பிணி நீங்கி இறைவனோ டிரண்டறக் கலத்தலாகிய பேரின்பப் பெருவாழ்வைப் பெறுதல்கூடும்.

மா. தாங்கள் கூறுகிறபடி ஒப்புக்கொள்வதில் யாதொரு தடையுமில்லை. ஆனல் சைவசித்தாந்த முத்தி இலக்கணத்தையும் மற்றச் சமயங்களின் முத்தி இலங்கணங்களையும் சற்று விளக்கமாகக் கூறவேண்டுகிறேன்.

குரு. நல்லது கூறுவாம் கேட்பாயாக. சித்தாந்த சைவமல்லாத வேனைச் சமயத்தார்க்கும் முத்திகள் உள. அம்முத்திகள்படிமுறையால் நிலம்முதல் நாதமீருகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் ஒவ்வொன்றேயாகும். அவை வருமாறு :— உலகாயதநூலார் இம்மைக்கண்ணே பதினாறுண்டுள்ள அழகு பொருந்திய ஆபரணங்களணிந்த அரிவையரைக் கூடி இன்புறுதலே முத்தியென்பர். மீமாஞ்சை நூலார் யாகாதி கன்

மங்கள்செய்து மறுமைக் கண்ணே பெருமைமிக்க சுவர்க்காதி லோகபோக நுகர்தலே முத்தியென்பர். சவுத்திராந்திக நூலோர் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய ஐவகைக் கந்தங்களும் முற்றக் கெடுதலே முத்தி யென்பர். ஆருகத நூலார் அநந்தஞானம், அநந்ததெரிச னம், அநந்தவீரியம், அநந்தசுகம், நிர்நாமம், நிர்க்கோத்திரம், நிராயுஸ்யம், சகல சம்யதாபாவம் ஆகிய எண்குணமடை தலே முத்தியென்பர். வைசேடிக நூலார் மெய்ம்மையாகப் பாடாணம் போற் கிடக்கையே முத்தியென்பர். சாங்கிய நூலார் தத்துவங்களைப் பகுத்துணரும் விவேக ஞானமே முத்தியென்பர். மாயாவாத நூலார் மாயை பிரமங்களை விசாரித்து மாயைக்கு வேறாகிய பிரமரூபமே யான் என வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவதே முத்தியென்பர். சிவசம வாதிகள் முதலிய அகச்சமய நூலார் தன் உண்மை வடி வாகிய சிவசாரூப முதலிய பத முத்திகளைச் செவ்விதாகப் பெறுதலே முத்தியென்பர். ஆனால் சைவசித்தாந்த முத்தி யாவது யாதெனில் முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் அப்பாற் பட்ட சிவபிரான் திருவடி என்று உபசரித்துக் கூறப்படும் சிவவியாபகத்தோடு இரண்டறக் கலந்து அவனது எண் குணங்களாகிய முற்றறிவு முதலிய எண்குண விளக்கங்களைப் பெறுதலே முத்தியாகும்.

மா. ஒரு குறிப்பிட்ட மரபினர்தான் சைவத்தைப் பின் பற்றலாமென்ற நியதியுண்டா?

குரு. இல்லை, இல்லை, இல்லை. சிவபெருமானே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டவர்க ளனைவரும் எம்மரபினராயினும் அவர்கள் சைவ சமயத்தைப் பின் பற்றலாம்.

மா. தங்கள் கருத்துப்படி தெய்வப் புலமை திருவள் ளுவ நாயனாரும் ஒரு சைவர்தான் என்று தாங்கள் நிரூபிக்க முடியுமா?

குரு. முடியும்.

“தேவர் குறளும் திருநான்மறை முடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும்—கோவை

திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒரு வாசக மென்றுணர்."

என்று நமதம்மை ஔவைப் பிராட்டியாரருளிய சான்று ஒன்றே போதாதா?

மா. நாயனர் தம் திருவாக்காலருளிய திருக்குறளிலிருந்து அகச்சான்று காட்ட வேண்டுகிறேன்.

குரு. உன் விருப்பப்படியே விரிவாக விளக்குவாம். கவனமாய்க் கேட்பாயாக: நமது நாயனர் கடவுள் வாழ்த்து கூறவந்த முதல் அதிகாரத்துள்ள முதல் பாட்டில் "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிபகவன் முதற்றே யுலகு." என்றருளினாரல்லவா! ஈண்டு 'ஆதிபகவன்' என்ற சொல்லானது சிவபெருமானையே குறிக்கின்றது. அஃதெவ்வாறெனில் எல்லாவற்றையுஞ் சங்காரஞ் செய்யக்கூடிய கடவுள் எவரோ அவரே ஆதியாக இருக்க முடியுமென்பது தர்க்க நூல்வல்லார் முடிபாதலின் ஆதிபகவன்என்ற சொல்லானது சங்காரக் கடவுளாகிய சிவபெருமானையே குறிப்பதாயிற்று. அன்றியும் பகவன் என்பது ஆண்பால். பகவதி என்பது பெண்பால். எனவே, பகவதி என்னும் சொல்லானது காரண இடுகுறியாய்ச் சிவசத்தியையே குறிப்பதாகலின்,ஈண்டு பகவன் என்னும் சொல்லானது சிவபெருமானையே குறிப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது. மேலும் சிவபெருமான் மாதொருபாகன் என்பது வெளிப்படை யாதலால் ஆதிசத்தியையுடைய பகவன் என்னும் பொருட்டு ஆதிபகவன் என்றார் எனினும் அமையும். இவையெலா மன்றி பகவன் என்ற சொல்லிற்கு உரை கூறப் புகுந்த நிகண்டாசிரியர் தாம் சமணராக இருந்தும் தங்கள் கடவுட் பெயரையும் முதலில் வையாது "பகவனே, ஈசன், மாயோன், பங்கயன், சினனே, புத்தன்" எனக் கூறியதில் பகவத் சப்தம் சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாகவுரியதெனக் காட்டுதற் பொருட்டு பகவனே ஈசன் என்று முதலிற் கூறியது கொண்டும் அறிவாயாக. இன்னும் நமது சமயாசிரியர்களெல்லாம் "எட்டுவான் குணத்தீச னெம்மான்றனை," எனவும் "இறையவனை மறையவனை எண் குணத்தினனை," எனவும் கூறியாங்கு தெய்வப் புலமை திருவள்ளுவ

நாயனாரும் "கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்குணத் தான்றாளை வணங்காத்தலை," என்றருளிய திருக்குறளில் எண்குணத்தான் எனக் கடவுள் இலக்கணத்தை வெளிப் படையாகக் கூறியது கொண்டும் தேர்வாயாக. இனித் திருக் குறளுக்கு உரை கூறவந்த ஆசிரியராகிய பரிமேலழகர்கூடத் தாம் வைஷ்ணவராக இருந்தும் எண்குணத்தான் என்ற விடத்தில் இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டது என்று உள்ளதை உள்ளவாறு ஒத்துக்கொண்டதும் நோக்கற்பாலது. இன்னும் நம் நாயனார் முத்திநிலை கூறும் இடங்களில் எல் லாம் இறைவன் அடிசேர்தலையே முத்தியாகக் கூறுகின்றார். இவ்வாறே "சிவனடியைச் சேரும் முத்தி செப்புவதிங்கி யாமே," எனச் சைவ சமயமே அடிசேர் முத்தியைக் கூறுவ தாலும் இவ்வடிசேர் முத்தி சைவத்தைத் தவிரவேறெந்தச் சமயமும் கூறவில்லையாதலாலும் தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவ நாயனார் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையை உடையவ ரென்பதும் வெளிப்படை யாகும்.

இன்னும் கடவுள் வாழ்த்துக் கூறிய முதலதிகாரத்தில் வாலறிவன், இறைவன், மலர்மிசை யேகினான். வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான், பொறிவாயி லைந்தவித்தான், தனக் குவமை யில்லாதான், அறவாழி யந்தணன் முதலான சொற் கள் பெய்யப்பட் டிருக்கின்றன. அவை யெல்லாம் எண் குணத்துள் அடங்குமாதலின் அஃதறிந்து தெளிவாயாக.

மா. தாங்க ளிதுகாறுங் கூறிய அகச்சான்று புறச் சான்றுகளால் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் ஒரு சைவ சித்தாந்திதான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். ஆதலால் யான் சைவசமயத்தைப் பின்பற்றிநடக்கத் தயாராக இருக்கின்றேன். இனிச் சைவத்தைப் பற்றிப் பொதுவகை யாகச் சில தெரிந்து கொள்ள விரும்புகின்றேன். அவற்றை இப்போது தெரிவித்தருள வேண்டுகிறேன்.

குரு. நிரம்பவும் சந்தோஷம்! தெரிய வேண்டுவதென்ன?

மா. நமது சைவ சமயாச்சாரியர்கள் யாவர்?

குரு. திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர், திருநாவுக்கரசு நாயனுர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஆகிய நால்வர்.

மா. நமது சைவ சித்தாந்த சந்தானுசாரியர்கள் யாவர்?

குரு. மெய்கண்டதேவர், அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவசாரியர் ஆகிய நால்வர்.

மா. சைவ சமயப் பிரமாண நூல்கள் யாவை ?

குரு. இறைவனருளிய வேத சிவாகமங்களும் சித்தாந்த சாத்திரம் பதினுன்கும் பன்னிரு திருமுறைகளும், தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறளும் இவற்றின் கருத்துக்கு மாறுபடாத மற்ற நூல்களும் பிரமாணமாகும்.

மா. சித்தாந்த சாத்திரம் பதினுன் கெவை ?

குரு. 1. சிவஞான போதம். 2. சிவஞான சித்தியார் 3. சிவப்பிரகாசம் 4. திருவுந்தியார் 5. திருக்களிற்றுப்படியார் 6. இருபா இருபஃது. 7. உண்மை விளக்கம் 8. திருவருட் பயன் 9. போற்றிப் பஃறொடை 10. கொடிக்கவி 11. வினவெண்பா 12. உண்மைநெறி விளக்கம் 13. சங்கற்ப நிராகரணம் 14. நெஞ்சுவிடு தூது ஆகிய இந்நூல்களே யாகும்.

மா. பன்னிரு திருமுறைக ளெவை ?

குரு. திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்களை முதல் மூன்று திருமுறையாகவும், திருநாவுக்கரசு நாயனுர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்களை 4, 5, 6 திருமுறைகளாகவும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் பாடிய தேவாரப் பதிகங்களை 7-ஆம் திருமுறையாகவும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளருளிய திருவாசகம் திருக்கோவையார் என்னும் இரண்டையும் 8-ஆம் திருமுறையாகவும், திருமாளிகைத் தேவர், சேந்தனுர், கருவூர்த்தேவர், நம்பிகாடவ நம்பி, கண்டாதித்தர், வேணுட்டடிகள், திருவாலியமுதர், புருடோத்தம நம்பி, சேதிராயர் என்னும் நாயன்மார் ஒன்பதின்மர் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பா பதிகங்க ளிருபத்தெட்டும் அவர்களுள்ளே சேந்தனுருளிச் செய்த திருப்

பல்லாண்டு பதிகம் ஒன்றுமாகிய இருபத்தொன்பது திருப்பதிகங்களையும் 9-ம் திருமுறையாகவும் திருமூலநாயனாருளிச்செய்த திருமந்திரத்தை 10-ஆம் திருமுறையாகவும், திருவாலவாயுடையார் திருமுகப்பாசுர முதலிய திவ்விய பிரபந்தங்களை 11-ஆம் திருமுறையாகவும், திருத்தொண்டர் பெரிய புராணத்தை 12-ஆம் திருமுறையாகவும் பெரியோர் வகுத்திருப்பதைக் கண்டுகொள்வாயாக.

மா. 11-ஆம் திருமுறைப் பிரபந்தங்கள் யாவை?

குரு. 1. திருவாலவாயுடையார் சேரமான் பெருமான் நாயனாருக்கு அருளிச்செய்த திருமுகப் பாசுரம்.

2. காரைக்காலம்மையாரருளிய. க. திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம் இரண்டு. உ. திருவிரட்டை மணிமாலை. ங. அற்புதத் திருவந்தாதி.

3. ஐயடிகள் காடவர் கோனாயனார் அருளிய திருவெண்பா.

4. சேரமான்பெருமான் நாயனார் அருளிய க. பொன்வண்ணத் தந்தாதி. உ. திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை. ங. திருக்கைலாய ஞானவுலா.

5. நக்கீரதேவர் பாடிய க. கைலைபாதி காளத்திபாதியந்தாதி. உ. திருவீங்கோய் மலையெழுபது. ங. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை. ச. திருவெழு கூற்றிருக்கை. ரு. பெருந்தேவபாணி. சு. கோபப் பிரசாதம். எ. காரெட்டு. அ. போற்றித் திருவகவல். கூ. திருமுருகாற்றுப்படை. கo. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்.

6. கல்லாடனாரருளிய திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம்.

7. கபிலதேவரருளிய க. மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை மணிமாலை. உ. சிவபெருமான் திருவிரட்டை மணிமாலை. ங. சிவபெருமான் திருவந்தாதி.

8. பரணதேவர் பாடிய சிவபெருமான் திருவந்தாதி.

9. இளம்பெருமானடிகளருளிய சிவபெருமான் திருமும்மணிக்கோவை.

10. அதிராவடிகளருளிய மூத்த பிள்ளையார் திருமும் மணிக்கோவை.

11. பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடிய க. கோவில் நான் மணி மாலை. உ. திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை. ங. திரு விடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை. ச. திருவேகம்பமுடை யார் திருவந்தாதி. ரு. திருவொற்றியூர்த் தொகை.

12. நம்பியாண்டார்நம்பி நவின்ற க. திருநாரையூர்ப் பொல்லாப்பிள்ளையார் திருவிரட்டை மணிமாலை. உ.கோயிற் பண்ணியர் விருத்தம். ங. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி. ச. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதி. ரு. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருச்சண்பை விருத்தம். சு. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமும்மணிக் கோவை. எ. ஆளுடைய பிள்ளை யார் திரு உலாமாலை. அ. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம் பகம், கூ. ஆளுடைய பிள்ளையார் திருத்தொகை. கo. திரு நாவுக்கரசு தேவர் திருவேகாதச மாலை. ஆகமொத்தப் பிர பந்தங்கள் நாற்பதும், பதினோராந் திருமுறை யென்றறிவா யாக.

மா. குருநாதரே. தாங்களிதுகாறுங் கூறியவாற் ருல் இவ்வுலகத்திலே மக்கள் பல திறப்பட்ட அறிவுடை யவர்களாக இருக்கின்ருர் களாதலாலே சமயங்களும் பல வாக இருக்கின்றன வென்றும், சமயங்க ளெல்லாவற்றை யும், அங்கமாகக் கொண்டு, சமயாதீதமாக விளங்குவது சைவ சமயமே யென்றும், தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனுரும், இச்சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையையே கைக் கொண்டவ ரென்றும், அதனுலே அவரருளிய திருக்குறளை யும் உலகம் ஏற்றுக்கொள்கிற தென்றும் நமது சமய சந்தான ஆச்சாரியர்கள் இவர்களென்றும் நமக்குப் பிர மாணமான நூல்கள் இவையென்றும் விளக்கமாகத் தெரிந்து கொண்டேன். இதனுல் இவ்வுண்மைகளை யெல்லாம் தெள் ளத் தெளிய அடியேனுக்குப் போதித்த தங்கள் திருவடி கட்குப் பன்முறை வணக்கஞ் செய்து நன்றி செலுத்து கின்றேன்.

